

vilde nævne her: Jeg vilde gerne fra min Valgkreds bringe en Tak for, hvad der findes i Betænkningen under Nr. 217, en Tak for, at afdøde Provst J. Vahls efterladte Missionsbibliothek indlemmes i Statens Bibliothek i Aarhus, hvortil Bygning nu opføres, en Tak for, at Finansudvalget har foreslaaet og den ærede Minister tiltraadt det. Jeg mener ogsaa, at et saadant Bibliothek finder en ganske anderledes naturlig Plads i Statens Bibliothek i Aarhus end i Stiftsbibliotheket i Roskilde, og det vil yderligere forøge Interessen for den store Bogsamling, som der skabes, en Bogsamling, som vil komme til at rumme op imod 200,000 Bind og vil komme Byen og Provinzen til Nytte.

K. Pedersen: Det er bare to enkelte Bemærkninger, jeg gerne vil gøre. Naar jeg i Gaar nævnde Adressen, er Grunden ene og alene den, at vel kan der indkomme to Adresser fra en og samme Menighed, men deraf kan man godt faa et fyldigt Indtryk af, hvilket Ønske der deri ligger, og dernæst kan det være et Bevis for, at man ikke altid tager Hensyn til Menighedens Ønsker med Hensyn til Præsteembeders Besættelse. Den højtærede Minister ved meget vel, at det gjorde mig inderlig ondt, dette Forhold hjemme i mit Sogn, og tillige ved han, at jeg tog den Sag med den allerstørste Alvor. Naar han derfor nu udtalte, at han ikke mente, jeg kendte tilstrækkelig til de Forhold, som vare Skyld i dette Resultat, saa deler jeg slet ikke den Mening. Jeg tror, jeg havde saa meget med den Sag at gøre, at jeg fuldt ud ved, hvad Grunden var til, at Resultatet blev, som det blev. Men det skal jeg ikke komme nærmere ind paa.

H. Holm: I Anledning af de Udtalelser, der faldt fra den ærede Ordfører om Besættelsesretten til Præsteembeder i Kjøbenhavn, vil jeg gerne gøre nogle ganske faa Bemærkninger, fordi det er mig om at gøre, at min Stilling paa dette Punkt er fuldstændig klar. Jeg finder det ganske naturligt, at man tager Hensyn til Kirkefondens Ønsker, saa længe den ikke blot har indsamlet Pengene til Opførelse af disse Kirker, men ogsaa i væsentlig Grad bekoster Kirkernes Drift. Det ere vi i Virkeligheden ganske enige om alle sammen, den højtærede Minister saavel som den ærede Ordfører og jeg. Det, jeg har udtalt mig imod, er kun, at man giver en saadan Komite som Kirkefonden en formel

Ret til at besætte Embeder ved de Kirker, den selv opfører.

Jeg er ganske overordentlig glad over hele det frivillige Arbejde, som gøres fra Kirkefondens Side, og jeg finder det smukt og gavnligt for det kirkelige Livs Udvikling, at man tilbyder sin Hjælp til at yde Kirken en frivillig Bistand, som den i høj Grad kan trænge til. Jeg kan ogsaa godt forstaa, at de, der arbejde for dette, kunne nære et Ønske om at sikre sig Retten med Hensyn til, hvem der skal være Præster ved de Kirker, de saaledes opføre, og de kunde jo, som jeg forleden Dag antydede, ordne sig som Valgmenigheder, og saa kunde de tilbyde at hjælpe den almindelige organiserede Folkekirke med Udførelsen af kirkelige Handlinger, og det er der ikke noget i Vejen for fra vor kirkelige Lovgivnings Side. Dette Tilbud kunde blive modtaget, saa længe man fra Kirkestyrelsens Side syntes, det var forsvarligt. Men det er jo ikke det, man gør. Det, man fra Kirkefondens Side gør, er, at man bygger Kirker, som man forlanger skulle anerkendes som Sognekirker, og man ønsker ansat Præster, der skulle være Sognepræster. Man ønsker, at Kirkestyrelsen skal lægge visse bestemte Dele af Byen som Sogne til disse Kirker og henvise dens Beboere til at benytte de Præster, der derved ere ansatte. Men naar dette er Tilfældet, saa kan man, forekommer det mig, ikke overlade Besættelsen af disse Embeder uden videre til en saadan Fonds Bestyrelse. Det maa dog være Folkekirkens almindelige Ordning, der kommer til at gælde i disse Sognemenigheder som i alle andre. Nu siger ganske vist den ærede Ordfører: Vi have jo ingen Udgift deraf foreløbig. Det er sandt; saa længe Kirkefonden driver dem, har man ingen Udgift, men idet det bliver til Sognekirker, har Kirkensamfundet faaet den Forpligtelse at overtage dem og drive dem videre i det Øjeblik, Kirkefonden indstiller sin Virksomhed. Derfor kan jeg ikke se andet, end at det er ganske naturligt, at man faar Haand i Hanke med Besættelsen af Præsteembederne, og dertil kommer, at jeg godt vil tro, at den nuværende Bestyrelse af Kirkefonden ikke er ensidig, men ingen kan garantere for, at Bestyrelsen for en saadan Institution som Kirkefonden i Tidens Løb ikke kan blive fuldstændig ensidig, at ikke en enkelt kirkelig Retning kan faa et fuldstændigt Herrédømme inden for en saadan Fonds Bestyrelse. Og der forekommer det mig, at det slet ikke kunde gaa an, at man overlod en enkelt kirkelig